

εἶδος ποιήσεως — τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ εἶνε ἀπομίμησις παλαιότερας φιλολογικῆς ἐποχῆς ἐν Γαλλίᾳ — καὶ ὁμᾶς ἐπίλεκτος νέων τὸν ἀκολουθεῖ.

Ἡ θεωρία τῆς νεωτέρας κοινωνιολογίας : « Ἡ κοινωνία εἶνε ἀπομίμησις, ἡ ἀπομίμησις δ' εἶνε εἶδος ὑποβάσεως » λαμβάνει οὕτως ὑπέρτατον κύρος.

* *

Ἀλλὰ θὰ παρατηρήσῃ τις : Καλῶς ! Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι εἴμεθα ὅλοι πρόβατα τοῦ Πανούργου, ἀκολουθοῦμεν ὁ εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου. Δὲν ἔχομεν καμμίαν πρωτοτυπίαν. Ἀλλ' ὑπάρχουν μετὰ τῶν κοινωνιῶν ἄνθρωποι ἐξαγνίζοντες αὐτάς, ἄνθρωποι μονοπωλοῦντες τὴν ἐλευθερίαν, τὸ γόητρον, τὴν δημιουργὸν ἀνεξαρτησίαν τῆς μεγαλοφυΐας, ἄνθρωποι συγκεντροῦντες εἰς χεῖράς των ὅλους τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας, τοὺς ὁποίους δὲν ἐδόθη εἰς ὅλους μας νὰ ἔχωμεν. Εἶναι οἱ ἐφευρέται, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἰδεῶν μας ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους δικαίως δυνάμεθα ν' ἀνακράζωμεν : « ἡγεῖσθε καὶ ἡμεῖς ἐπομέθα ! »

Φεῦ ! καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε παρὰ ἀπλοὶ μίμηται, κατὰ τὸν Τάρδ. Συνδυάζουν πράγματα γνωστά, διὰ νὰ παραγάγουν τι νέον. Ἀλλὰ τότε θὰ ὑπῆρξε πρωτογενὴς τις ἐφευρέτης, καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν *Νόμων τῆς Μιμήσεως*, πιστὸς τῶν δαρβινικῶν θεωριῶν ὁπαδός, ἀναγνωρίζει ὅτι τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀνθρωποεἰδής, « φαντασθεὶς τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας ». Αἱ μόναι πρωτότυποι ἐφευρέσεις, διὰ τὰς ὁποίας δύνανται νὰ καυχῶνται τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶνε τὸ πῦρ, ὁ λόγος καὶ ἡ προσευχή, οἱ τρεῖς οὗτοι παρχάγοντες τοῦ πολιτισμοῦ.

* *

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰ συμπεράσματα τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Τάρδ δὲν εἶνε παρήγορα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἂν ὁ ἴδιος περαιτέρω δὲν ἀνελάμβανε νὰ προσδιορίσῃ τὴν φιλοσοφικὴν σημασίαν τοῦ πνεύματος τούτου τῆς μιμήσεως, θὰ ἀρῆναμεν αὐτὸ πλήρεις ἀποθαρρύνσεως.

Πράγματι ἡ μίμησις εἶνε ὁ μέγας παρχάγων τῆς κοινοζωίας. Ἄνευ αὐτῆς, ἄνευ τῆς ἐγγενοῦς ἀνάγκης τῆς ἀλληλεπιδράσεως, ἄνευ τῆς παθητικῆς ὑποταγῆς εἰς τὰς ὑποβολὰς τῶν καθιερουμένων ἰδεῶν, ἐντὸς μικροῦ ἢ ἀνθρωπότης θὰ διεσπᾶτο καὶ θὰ διεχωρίζετο. Αἱ ὀλίγαι πρωτότυποι καὶ πρωτογενεῖς ἰδέαι, αἱ ἐφευρέσεις, μὴ εὐρίσκουσαι μίμητάς, δηλονότι ἐφαρμοστάς, θὰ περιέπιπτον μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς ἀχρησίαν καὶ λήθην. Ὁ πολῦτιμος θησαυρὸς τῶν παραδόσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ζῇ καὶ προάγεται ὁ πολιτισμὸς, θὰ ἐξάνετο. Πατρὶς δὲν θὰ ὑπῆρχε. Τὰ μεγάλα αἰσθήματα τοῦ καθήκοντος, τῆς τιμῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως θὰ

ἀνεφαίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον μετὰ τὴν προνομιοῦχων τινῶν ὑπάρξεων, αἱ ὁποῖαι ἐκληρονόμησαν ἐμφυτον τὸ αἶσθημα τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ διὰ μέσου τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων ἀπὸ τὸν ὄγκον τοῦ πρωτογενοῦς πρωτοπλάσματος, ὅστις ἀνεπτύχθη ἅμα ὡς αἱ θάλασσαι τῆς γῆς ἐπάγωσαν καὶ ἐξ οὗ, κατὰ τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιζέως, ἀπορρέει σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. Ἐὰν ὁ Πενὴν σήμερον λέγει ὅτι χρειάζεται τὸ « ἀποστράγγισμα ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων διὰ νὰ γεννηθῇ μία μεγαλοφυΐα », ἄνευ τῆς μιμήσεως χιλιοτηρίδες ἴσως θὰ παρήρχοντο ἐν τῇ μετριότητι καὶ ἐν τῇ βαθμιαίᾳ καταπτώσει.

Ἄς εἶνε εὐλογημένη λοιπὸν ἡ μίμησις καὶ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἀρμονικὴ σύζευξις ἐπινοήσεως καὶ μιμήσεως δὲν θ' ἀρῇσῃ ποτὲ τὴν ἀνθρωπότητα ν' ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τῶν δαφνῶν τῆς, ἀλλ' ἴσχυρά, δημιουργικὴ θὰ φέρῃ αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω, ὑφισταμένην τὴν ἰλιγγιώδη ἑλξιν τοῦ ὕψους, τὴν νοσταλγίαν τοῦ θεοῦ, ἥτις εἶνε ἡ σφραγὶς τοῦ μεγαλείου τῆς, καὶ ὥστε ἡ ὑπερτάτη καὶ πλήρης τρυφερότης ἐπὶ κλησὶς τοῦ γενεσιουργοῦ Ἑρωτος, ὅστις μιγθεῖς, κατὰ τὴν θαυμασίως συμβολικὴν τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας παράδοσιν, πρὸς τὸ Χῶος, ἐγέννησε τὸν κόσμον.

Δ· ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ἈΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΗ

Ὁ θελὼν νὰ ἐκτιμῇ τὴν κατάστασιν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀστυνομίας, δὲν εἰσπορεῖ νὰ σχηματίσῃ ἀκριβὴ περὶ αὐτῆς ἰδέαν μόνον ἐκ τῆς πρωτεύουσας. Βεβαίως δὲν θὰ εὕρῃ καὶ ἐδῶ τ' ἀστυνομικὰ πράγματα ρόδινα. Ὁ κλητὴρ ἐκεῖνος, φέρ' εἰπεῖν, μὲ τὸν ἀρειμανίως ἀνεστραμμένον μύστακα, μὲ τοὺς ὑψωμένους ὦμους καὶ μὲ τὸν ἀμελῶς ἀκούμωτον ἐρυθρὸν ἀμπέχονον, ὁ ὁποῖος ἴσταται ἐκεῖ παρὰ τὴν γωνίαν καὶ παρακολοῦθεῖ ἀγαλλόμενος τὴν πρὸς τὸν στραγαλοπῶλην ἑρίδα μικροῦ ἀγνίστου παιδὸς ἔχοντος κατὰ τὴν κρίσιν του μέλλον, ἔχει καταδικασθῇ δις καὶ τρίς διὰ πράξεις ἐγκληματικὰς, τηρητῆς σήμερον τῆς τάξεως αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου ἔργον ἄλλοτε ἦτο νὰ τὴν διαταράσῃ. Ἀλλος παρχάτω, παχὺς καὶ κατακόκκινος, πίνει καὶ παίξει καὶ φλυαρεῖ εἰς ἐν καπηλεῖον μὲ μερικά ὑποκείμενα, τῶν ὁποίων ἡ μὲν κατάλληλος διαμονὴ θὰ ἦτο τὸ κρατητήριον, χωρὶς ἴσως νὰ λείπῃ ἐκ τῆς συντροφίας των καὶ ὁ συγκαταβατικὸς κλητὴρ. Παρὰ τὸ καπηλεῖον δύο κουτσαβάκια ἔρχονται εἰς χεῖρας ἡ λογομαχία των ἦτο μακρὰ καὶ ἡ πάλῃ μακροτέρᾳ τρέχουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς χωρίζουν καὶ μόλις κατορθύνουν νὰ φυλαχθοῦν ἄπρακτοι αἱ ἐξαστράψαι κάμει· οἱ ἐχθροὶ ἀπέρχονται κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ ἔργα των καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν των· μόνον κλητὴρ δὲν ἐφάνη κανεὶς εἰς τὴν σκηνήν, οὔτε καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὀλίγα βήματα μακρὰν ἔπαιζε καὶ ἔπινε καὶ ἐφλυαρεῖ...

Ἀλλὰ καὶ ὁ προϊστάμενός του, ὁ κύριος ὑπα-
στυνόμος τοῦ τμήματος, μήπως δὲν εἶνε καθ' ὅλα
ἀντάξιός τοιούτου ὑπαλλήλου; Φίλος τοῦ κόμ-
ματος πιστὸς καὶ προστατευόμενος βουλευτῶν ἰσχυόν-
των, δὲν φοβεῖται ἐξέλεγχθαι, δὲν ἔχει ἀνώτερον
διὰ τοῦτο ὀλίγον προσέχει καὶ αὐτὸς τοὺς κατωτέ-
ρους του, ὡς νὰ συνσετέλλετο ὁ ἄνθρωπος νάπαι-
τήσῃ ξήλον καὶ χρηστότητα, ἅφ' οὗ δὲν ἐκρύπτετο
ἡ ἰδική του ῥαθυμία καὶ ἐλαστικότητα. Καὶ ὅμως
δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἡξυρεῖ τὰ κα-
θήκοντά του. Ἰδοὺ ὅτι πρὸς τοὺς ἐχθρούς τοῦ κόμ-
ματος καὶ πρὸς τοὺς ἀδιαφόρους, τοὺς ὑποπίπτον-
τας εἰς πράξεις υπαγομένης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν
του, φέρεται αὐστηρῶς καὶ βαναύσως, ἐν χρήσει
ἔχων ὅλα ἐκεῖνα τὰ βασανιστήρια, τὰ μὴ διατα-
σόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, — καθ' ὃν χρόνον διὰ τοὺς
καλοὺς φίλους εἶνε κωφὸς καὶ τυφλός, ὑποθάλλων
τὰς ἀνομίας των καὶ προστατεύων αὐτούς, ἐσάκις
κατὰ τύχην συλληφθῶσιν ὑπὸ ὀργάνων ἀδῶν ἀκόμη
τῆς ὑπηρεσίας... Ἐκτὸς τῶν σπανίων περιστάσεων,
καθ' ἃς χάριν ὀλίγου χρήματος εἰμπορεῖ νὰ φανῇ
ἐνδοτικὸς καὶ εἰς ἐχθρούς τοῦ κόμματος, — διὰ τὸ
ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κανὲν παράπονον ὅτι παρεκ-
κλίνει, — πολὺ ὀλίγα πράγματα ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ
ἡ ὑπηρεσία καὶ ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία ἔχει συνειθίσει
νὰ τὸν ἀνέχεται. Μήπως διὰ τοῦτο δὲν διωρίσθη;
Μήπως τοιοῦτον δὲν εἶνε τὸ σύστημα; Μήπως καὶ
αὐτὸς ὁ Διευθυντὴς δὲν ὑπακούει εἰς τὰ ἔχι πάν-
τοτε φιλόνομα μπιλιετία τῶν κ. βουλευτῶν καὶ
δὲν κλείει δοθείσης περιστάσεως τὰ μάτια;

*

Μολονότι τοιαύτη εἶνε ἐν ταχυφωτογραφίᾳ ἡ
εἰκὼν τῆς διοικητικῆς Ἀστυνομίας, πρέπει νὰ ν-
τιληφθῇ τις καὶ τῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καταστά-
σεως, διὰ νὰ κρίνῃ. Εἶνε ἀδύνατον ἀληθῶς νὰ φαν-
τασθῇ μακρόθεν τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἡ λεγομένη
δημοτικὴ Ἀστυνομία. Ἐδῶ ὑπάρχει τέλος
πάντων καὶ κάποια συναίσθησις, κάποια τάσις ἀμυ-
δρᾶ, σώζουσα τὴν ἐπίφασιν καὶ ὑπὸ χρώματα εὐα-
ρεστότερα συγκαλύπτουσα πρὸ τῶν ξένων τὴν σα-
πρίαν. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔχει ἀπορριφθῇ οἰονδήποτε προ-
σωπεῖον, ἔχει ἀποβληθῇ πᾶσα αἰδημοσύνη καὶ τὰ
αἵσχη διαπράττονται ἀναφανδόν. Ὁ ἐπαρχιώτης
Δήμαρχος ἀνταμείβει τὸν πρῶτον παλληκαρὰν τοῦ
κόμματος τοῦ διορίζον αὐτὸν συνήθως Ἀστυνόμον.
Ὁ ἀξιώτιμος αὐτὸς κύριος ἐκλέγει ὅπως θέλει τοὺς
συντρόφους του, τοὺς ὁποίους μ' ἐν πιλίκιον συμπλη-
ροῦν ἐνδυμασίαν παρδαλὴν καὶ μ' ἓνα βούρδουλαν
βαπτίζει κλητῆρας, καὶ στήνει τὸ δλημερίον του εἰς
τὴν Ἀστυνομίαν. Τὸ ἔργον του ἀπὸ τοῦδε εἶνε ἀπο-
κλειστικῶς ἡ καταδίωξις τῶν ἐχθρῶν τοῦ κ. Δημάρ-
χου καὶ ἡ κατὰ πάσης τυχόν ἀπαιτήσεως τοῦ νόμου
ὑπεράσπισις τῶν φίλων του. Ἐκτὸς αὐτοῦ τίποτε
ἄλλο δὲν ἡξυρεῖ, ἀλλὰ καὶ κανεὶς αὐτὸ δὲν το ἡξυ-
ρεῖ καλλίτερον. Διὰ νὰ τὸν θαυμάσετε, πρέπει νὰ τον
ἰδῇτε ὅταν πρωτοαναλαμβάνει τὴν Ἐξουσίαν ἢ ὅταν
πλησιάζουν πάλιν ἐκλογαί. Πῶς πιέζει, πῶς συλ-
λαμβάνει, πῶς δημεύει, πῶς δένει, πῶς κλείει, πῶς
δέρει, πῶς βασανίζει! Σχεδὸν πάντοτε ὁ ὑπενωμο-
τάρχης μετὸ μικρὸν τοῦ ἀπόσπασμα διατελεῖ ὑπὸ τὰς
ἀμέσους τοῦ ὀδηγίας, κλητῆρες δὲ καὶ χωροφύλακες

περιέρχονται τὴν πόλιν ἢ τὴν πολίχνην, ὡς ἄγριοι
καὶ βάνδαλοι κατακτηταί, διασπείροντες τὸν τρόμον,
τὴν φρίκην, τὴν καταστροφήν. Ἡ περιδεία αὕτη
ὀνομάζεται δημοσία τάξις καὶ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ
τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ δὲν ἡκούσθη
βεβαίως τολμηρότερος αὐτοῦ εὐφημισμὸς αἰ δ' ἐφη-
μερίδες τῆς πρωτεύουσας, πολλάκις καὶ συμπολι-
τευόμεναι, βρίζουσι καθ' ἐκάστην ἐκ τῶν τραγικῶν
τηλεγραφημάτων τῶν ἀδικουμένων ἐπαρχιωτῶν. Καὶ
φαντάζεται κανεὶς πλέον μὲ πόσῃ ἀγωνίαν περιμέ-
νουν αὐτοὶ νὰ πέσῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ νὰ παυθῇ ὁ
Δήμαρχος, — εὐκολώτατον νὰ τὸ κατορθώσουν! —
διὰ νὰ λυτρωθῶν πρῶτον καὶ ὕστερον νὰ ἐκδικηθῶν,
διορίζοντες αὐτοὶ ἰδικὸν των Ἀστυνόμον νὰ κἀμῃ τὰ
ἴδια καὶ χειρότερα εἰς τοὺς ἀντιθέτους... τὰ πρῶην
θύματα νὰ γίνουσι τὸρα δῆμιοι καὶ οὕτω καθεξῆς.

Πόσον ἐπέτυχεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῶν
δημοτικῶν Ἀστυνομιῶν, ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγρα-
φῆς εἶνε ἱκανὴ νὰ μας εἴπῃ ἡ σύντομος στατιστικὴ, τὴν
ὅποιαν ὑπέμνησεν ἐν τῇ Βουλῇ εἰς τῶν βουλευτῶν,
συζητουμένου τοῦ νομοσχεδίου περὶ τῆς Στρατιω-
τικῆς Ἀστυνομίας: «Ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐν τῇ
Κράτει μας — εἶπεν ὁ ῥήτωρ — περίεστη εἰς ση-
μεῖον ὀξύτατον, ἅφ' οὗ ὑπάρχουσι σήμερον 6,949
ὑπόδικοι, ἐκτὸς δὲ τούτων 11,940 φυγόποινοι καὶ
φυγόδικοι, καὶ ταῦτα ἐπὶ κατοίκων ὀλίγων ἀνωτέρων
τῶν 2 ἑκατομμυρίων.» Βεβαίως εἰς χώραν, ὅπου τὰ
δύο τρίτα τῶν πολυαριθμῶν ἐγκληματιῶν εὐρίσκον-
ται ἐκτὸς τοῦ νόμου, ὡς ἀποδεικνύει ἡ στατιστικὴ,
δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ποδευθῇ διὰ συλλογισμῶν, ὅτι ἡ
κατάστασις χρήζει ἀμέσου καὶ ριζικῆς θεραπείας.

*

Καὶ ὡς μέσον τοιαύτης ἐψηφίσθη προχθὲς ὁ νό-
μος περὶ Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας. Εἴμεθα ἀνε-
πιφυλάκτως μὲ τὴν γνώμην τοῦ βουλευτοῦ, τοῦ εἰ-
πόντος ὅτι καὶ ἕκαστον ἂν εἴχῃ ψήφους θά τοὺς ἐδίδεν
ὅλους ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου. Λέγουσιν ὅτι δὲν εἶνε
φρόνιμον νὰ καταργῇται ὡς κακὸν ἐν σύστημα, τὸ
ὅποιον δὲν ἐφηρμόσθη ὡς ἔπρεπεν, εἰς νόμος ὁ ὁποῖος
δὲν ἐλείτοῦργησεν. Ἀλλ' εἶνε ἀναγκαῖον πάλιν νὰ ντι-
καθίσταται πᾶν ὅ, τι διὰ μακρὰς κακῆς χρήσεως ἐστρε-
βλώθη καὶ κατέστη τοιοῦτον, ὥστε νὰ ποδαῖν ὑποβλη-
ματικὴ πλέον ἡ χρησιμότης του. Εἰς τὴν κατηγο-
ρίαν δὲ ταύτην ὑπάγονται αἱ δημοτικαὶ Ἀστυνο-
μίαι, τὰς ὁποίας καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἀντικαθιστώ-
σιν αἱ Στρατιωτικαί. Ἡ τελειότης δὲν θὰ ἐπέλθῃ
ἀμέσως, τὸ ἡξυροῦμεν ἄλλ' ἢ βελτιώσεως εἶνε ἀναμ-
φισβήτητος, ὥστε μόνον οἱ ἐκρούσι τοιούτοι — ὅπως
πάντοτε εἰς τὸν τόπον μας εἶνε οἱ ἀντιπολιτευόμενοι
— νὰ τὴν ἀρνοῦνται. Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι θὰ
προϊστανται τῶρα τῶν Ἀστυνομιῶν, ἂν ἔχι τι ἄλλο,
τούλάχιστον δὲν θὰ εἶνε οἱ σημερινοὶ ἀπελεύθεροι
κακούργοι οἱ τρόφιμοι τῶν κομματάρχων. Εἰμπορεῖ
νὰ μὴν εἶνε ἀκόμη Κάτωνες καὶ Ἀριστείδαι, ἀλλὰ
πάντως θὰ ἔχωσι κάποιαν συναίσθησιν τοῦ καθήκον-
τος καὶ ἀξιοπρέπειαν ἄνθρωποι ἀνήκοντες εἰς τὸν
στρατὸν καὶ συνειθισμένοι εἰς ἀνωτέραν πειθαρχίαν
καὶ εὐθύτητα. Ἀλλὰ καὶ διεσθαρμένους ἂν ὑπο-
θέσωμεν τοὺς μέλλοντας νὰ διορισθῶσι καὶ ἔχοντας
ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ὑπηρετήσωσι καὶ αὐτοὶ πατριάν,
δὲν θὰ ἡμπορώμεν ἐξ ἄλλου νὰ νρηθῶμεν ὅτι καὶ

ὡς ἀστυνομικοὶ ὑποκείμενοι εἰς ἱεραρχίαν καὶ ἔχοντες ἀνωτέρους, δὲν θὰ διαπράξωσιν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀναφανδὸν καὶ ἀπροκαλύπτως τὰς παρηνουμίας καὶ τὰς βαναυσότητας, κατ' ἀνάγκην διασώζοντες τὸ ἔγος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὸ ὅποιον θὰ σε κάμνη νὰ πιστεύης ἐνίοτε ὅτι ζῆς εἰς χώραν κακοδιοικουμένην ἴσως καὶ ἀτυχή, ἀλλὰ μὴ ἀποβαλοῦσαν τοῦλάχιστον καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα. Ἐπειτα ἐν ᾧ ὁ ἰδιώτης ὀλίγον ἔχει νὰ χάσῃ ἐκτρεπόμενος καὶ παρηνουμῶν, ὁ στρατιωτικὸς ἐκ τοῦ ἐλάχιστου παρηνουμῶν κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸ μέλλον του — ῥόθος ὁ ὅποιος θὰ τὸν κρατῇ καὶ ἄκοντα ἐντὸς τῶν ἐρίων ποῖας τινος εὐπρεπείας. Μεταξὺ δὲ ὅλου τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ θὰ ἐπικρατῇ ἄλλη πειθαρχία καὶ θὰ ὑφίσταται ἄλλος σύνδεσμος. Ἡ Ἀστυνομία τώρα θάποτελῇ ἐν σῶμα ὑγιές, καλῶς ὀργανισμένον, ἀναγνωρίζον κεφαλὴν καὶ ὑπακούον εἰς τὰς προσταγὰς τῆς. Τὸ σῶμα τοῦτο θὰ ἔχῃ ἀληθῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ πολίτου· εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἂν ὅλοι οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ παραξίαι δὲν θὰ εὐρίσκωσιν ὁμοίως ἀμείλικτον καταδίωξιν, δὲν θὰ ὑποφέρωσι τοῦλάχιστον ἕνεκα λόγων φατριαστικῶν, οἱ ἄθωοι καὶ οἱ φιλήσυχοι.

Εἴμεθα, βλέπετε, ἀρκετὰ μετριοπαθεῖς. Δὲν ἔχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι μὲ τὴν Στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν θὰ ἔλθῃ ὁ Χρυσὸς Αἰὼν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν καὶ νὰκούσωμεν ὅτι δι' αὐτῆς δὲν θὰ ἐπέλθῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη βελτίωσις, ὡς ἰσχυρίσθησάν τινες, ἀλλ' ἀπεναντίας βλάβη πολλή, διὰ τῆς παραλύσεως τοῦ στρατοῦ — πῶς καὶ πόθεν δὲν ἤμπορέσαμεν νὰ ἐννοήσωμεν — καὶ τῆς καταπίεσεως καὶ δεσμεύσεως τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου ὑπὸ στρατιωτικῶν κατακτητῶν!

*

Περὶ σόστερον τῶν ἐπαρχιῶν μέλλει νὰ μεταβληθῇ ἡ ὄψις τῆς πρωτευούσης, ὡς ἐδυνήθημεν ἤδη νὰ κρίνωμεν ἀπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ κ. Μακρηντάξου καὶ ἐντεῦθεν. Τὸ πρῶτον ὑποπίπτει εἰς τὰ ἔμματα τοῦ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς περιηγούμενου τὴν Εὐρώπην εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος ὀργανισμὸς καὶ ἡ λειτουργία τῶν Ἀστυνομιῶν. Ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, μὲ τὴν ὀλίγον πομπώδη στολὴν τῶν κλητῆρων, μέχρι τῆς Αὐστρίας, περὶ τῶν σοβαρῶν καὶ ἀκάμπτων ἀστυνομικῶν τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐξεκολλοῦν ἀπὸ τοὺς τοίχους — τόσον πολλοὶ καὶ ταχεῖς τρέχουν ἅμα ὡς συμβῇ τίποτε καὶ εἰς μέρη, ἔπου δὲν θὰ ἐμάντευες τὴν ὑπαρξίν κλητῆρος, — παντοῦ τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ ἐντεταλμένον τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, παρέχει ἀμέσως τὴν φυσιογνωμίαν τῆς πολιτισμένης, τῆς εὐγενούς, τῆς κανονικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ζῇ ἡ εὐδαίμων πόλις. Τούτῳ βλέπεις παρατεταγμένους εἰς τὰς ὁδοὺς κατὰ διαστήματα, χωρὶς οὐδέποτε σχεδὸν νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν θέσιν των. Εὐγενεῖς καὶ πρόθυμοι πρὸς πᾶσαν πληροφάν, δὲν ἀνταλλάσσουν ὅμως μετὰ τῶν πολιτῶν ἄλλας λέξεις ἐκτὸς τῶν ἀπολύτως διὰ τὴν πληροφάν ἀναγκαίων. Εἶνε ἐγγράμματοι ὅλοι καὶ διαγωγῆς ἀμέμπτου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν τοὺς βλέπεις ποτὲ οὔτε νὰ πίνουν μὲ τοὺς

κουμπάρους εἰς τὰ καπηλεῖα, οὔτε νὰ παίζουν μὲ τοὺς λοταρτζήδες εἰς τὸν δρόμον, οὔτε νὰ δίδουν τόκα τὸ χέρι εἰς τὰ κοινωνικὰ περιτρίμματα, τὰ ὅποια πρὶν γίνουιν κλητῆρες οἱ ἰδιοὶ μας ἐγνώρισαν ἴσως εἰς τὰς φυλακάς . . .

Τόσα δὲν περιμένομεν ἀμέσως διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ οἰονδήποτε νομοσχέδιον. Ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ καὶ αἱ κοινωνιολογικαὶ συνθήκαι δὲν ἐπιτρέπουιν οὐδαμῶς τοιαύτας ὥσει διὰ μαγείας μεταβολάς. Τὴν πειθαρχίαν τοῦ Ῥώσου στρατιώτου, φέρ' εἰπεῖν, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ μιμηθῇ ὁ Ἰταλὸς, οὔτε ποτὲ ὁ Ἕλλην νὰ ὁμοιάσῃ τὸν Ἀγγλον πόλιτμαν. Ἀλλ' ὅτι ἡ Ἀστυνομία μας, ὅπως ἐλειτούργει ἕως τώρα, ἦτο κατωτέρα πάσης ἐπεικειᾶς καὶ ἀνοχῆς καὶ ὅτι ἐδύνατο καὶ ἔπρεπε νὰ βελτιωθῇ κάπως, τοῦτο μοὶ φαίνεται ἀναμφισβήτητον. Ἐλπίζω δὲ ὅτι τὸ νέον σύστημα, κατ' ἐκείνα τὰ πρότυπα, θὰ συντείνῃ πολὺ εἰς τὴν προσδοκωμένην βελτίωσιν.

ΑΝΤΙΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὡρα καλὴ ἡ μία, καλῶς ἤλθεν ἡ ἄλλη.

Ἄς φαντασθῶμεν νέον, ὅχι ἐξόχως ἰσχυρὸν τὴν θέλησιν, ζητοῦντα νὰ δαμάσῃ κλίσιν ὀρμητικὴν, τὴν ὁποίαν ὁ νοῦς του καταδικάζει. Ἄς τὸν φαντασθῶμεν καθήμενον ἐντὸς εὐρυχώρου δωματίου φωτιζομένου ἀπὸ τὰς λαμπράς ἀκτίνας χειμερινοῦ ἡλίου, τοῦ ἡλίου τῶν Ἀθηνῶν κατὰ Δεκέμβριον, βλέποντα ἐκ τοῦ παραθύρου τὰ φύλλα τῶν αἰθαλῶν δένδρων στίλνοντας ὑπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἡμέρας καὶ συναισθανόμενον ὅτι ἔξω τὰ πάντα εἶναι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἐνῶ ἐντὸς του βασιλεύει κατῆφεια καὶ θλίψις. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑποπέσῃ ὁ τοιοῦτος νέος εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ἐγερθῇ, ν' ἀποσεισῇ τὴν ἀγλὴν τῶν πενθίμων του σκέψεων, καὶ νὰ θελήσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἔριππος, — ἐὰν μάλιστα ἔχει καὶ θεῖον, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς σταύλους ὑπάρχουν ἵπποι ἐξαίρετοι ;

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ροδόλφος ἠτοιμάσθη, ἐφόρεσε τὸ πράσινόν του ἔνδυμα, ἀγορασθὲν εἰς Βιέννην καὶ ἀρμοδιώτερον δι' ἵππασίαν ἀνὰ τὰ δάση τοῦ Ροχόλδεν-Κίρχεν ἢ τὰς ὁδοὺς πρωτευούσης εὐρωπαϊκῆς, ἔβαλεν ὑποδήματα ὑψηλὰ καὶ χειρόκτια, δερμάτινα ἐνθυμίζοντα καὶ αὐτὰ ἐξοχικὰς ἐκδρομὰς, — καὶ μόνος ἔλειπεν ὁ πτερωτὸς πῖλος δασοφύλακος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀγροτικῆς περιβολῆς του. Οἱ βλέποντες αὐτὸν οὕτω καλῶς ζοντα εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, τὸν ἐξελάμβανον ὡς νέον τινὰ μιλόρδον, διότι πανταχοῦ πᾶν τὸ ἀσύννητες ἡ ἰδιόρρυθμον ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν